

Μετάνοια και ανδρεία - Άγ. Θεόδωρος ο Βυζαντινός

[/ Πεμπτουσία](#)

Σε ένα χωριό της Χίου, στο Βροντάδο, μπορεί κανείς, μέχρι και σήμερα, να επισκεφτεί το μοναστήρι του αγίου Μακαρίου. Είναι ένα όμορφο μοναστήρι που πέρα από την ιερή απλότητά του, κρύβει μέσα του και μια ιστορία πίστης και αγιοσύνης. Την ιστορία ενός αγίου της εκκλησίας μας, του αγίου νεομάρτυρα Θεοδώρου, ο οποίος μέσα σ' αυτόν τον ευλογημένο χώρο ξαναβρήκε την πίστη του, αφοσιώθηκε στην προσευχή και στη μελέτη των αγίων κειμένων και βρήκε το θάρρος να μαρτυρήσει για τον Χριστό, σε ηλικία 21 χρόνων. Η ιστορία του νεομάρτυρα έγινε γνωστή από έναν μορφωμένο κληρικό του μοναστηριού, ο οποίος, κατά τα τέλη του 18^{ου} αιώνα, κατέγραψε και διέδωσε τον βίο του.

Ο Θεόδωρος ως παιδί είχε ανατραφεί με χριστιανικές αρχές. Οι γονείς του ήταν ευσεβείς χριστιανοί. Αυτοί ήταν που διέκριναν την κλίση του μικρού Θεόδωρου στη ζωγραφική. Έτσι, θέλοντας να καλλιεργήσει αυτό του το ταλέντο, τον έστειλαν σε έναν ξακουστό ζωγράφο, ο οποίος εργαζόταν στα παλάτια του σουλτάνου στην Κωνσταντινούπολη. Κοντά σ' αυτόν τον δάσκαλο ο Θεόδωρος

εξασκούσε με μεγάλη πρόοδο την τέχνη της ζωγραφικής. Όμως, δυστυχώς, μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον, ο νέος εκτός από την τέχνη έμαθε και τον μουσουλμανισμό. Ώρες τον κατηχούσαν καθημερινά για τον Μωάμεθ οι σύμβουλοι του σουλτάνου, ώρες άκουγε καθημερινά τον χότζα να ψάλλει από τον μιναρέ ύμνους στον Αλλάχ. Έτσι το παιδί τούρκεψε και ξέχασε τις χριστιανικές του αξίες. Η μεταμόρφωση αυτή όμως δεν θα κρατούσε για πολύ...

Μετά από λίγο καιρό, επιδημία πανούκλας τάραξε την Κωνσταντινούπολη. Οι άνθρωποι κλείνονταν στα σπίτια τους περιμένοντας να σταματήσει η καταραμένη αρρώστια. Τότε ήταν που ξύπνησε κάτι μέσα στον Θεόδωρο. Θυμήθηκε την ορθοδοξία, θυμήθηκε την αγάπη του για τον Χριστό, θυμήθηκε ότι σε αυτές τις δύσκολες στιγμές χρειάζεται πίστη στο θέλημα του Κυρίου και προσευχή για την ευλογία και τη βοήθειά Του. Δεν μπορούσε άλλο να μένει στην Κωνσταντινούπολη. Έπρεπε να φύγει.

Έτσι κι έγινε. Ο Θεόδωρος με ξένα ρούχα, μουτζουρωμένο πρόσωπο και μια στάμνα στον ώμο για να μην τον αναγνωρίσουν, κατέβηκε στο λιμάνι κι εκεί βρήκε θέση σ' ένα πλοίο και μπάρκαρε για τη Χίο, το νησί που, όπως προείπαμε, αποδείχθηκε τόπος αναγέννησης γι' αυτόν.

Εκεί λοιπόν, στο μοναστήρι του αγίου Μακαρίου, ήταν που μετάνιωσε πραγματικά για την άρνησή του. Εκεί ήταν που, μέσα από τους βίους αγίων που μελέτησε,

...νε, ώστε να δώσει τη ζωή του για
...αση να μαρτυρήσει για την πίστη
...έσα του, «θα πρέπει χίλιες φορές
...το αίμα μου».

Όμως δεν θα μπορούσε να

παρουσιαστεί στους Τούρκους της Χίου. Θα ενοχοποιούσε τους μοναχούς του μοναστηριού. Βρήκε άλλον τρόπο. Με συντροφιά μόνο έναν καλόγερο από το μοναστήρι, κίνησε για τη Μυτιλήνη, για να πραγματοποιήσει την απόφασή του. Φτάνοντας στο νησί παρουσιάστηκε στις τούρκικες αρχές. «Είχα μια πίστη που ήτανε χρυσός και σεις μου την πήρατε και μου δώσατε μια που ήτανε μπακίρι (χαλκός). Σας τη δίνω πίσω, για να πάρω πίσω την πίστη μου. Είμαι χριστιανός και θα πεθάνω χριστιανός», δήλωσε με δυνατή φωνή.

Στην αρχή, οι Τούρκοι νόμισαν ότι
ότι είχαν μπροστά τους έναν μα

κατάλαβαν
σή του. Την

πόρτα του κελιού του την άφησε

ανοιχτή.

Έτσι, πολλοί Τούρκοι περνούσαν για να τον απειλήσουν ή να τον καλοπιιάσουν προκειμένου να ξαναγίνει μουσουλμάνος. Πολλές φορές τον έδειραν και τον βασάνισαν. Όμως ο Θεόδωρος, ακλόνητος, προσευχόταν και επέμενε στην πίστη του. Και ο Θεός του έδινε κουράγιο και δύναμη. Μετά από πολλές μέρες βασανιστηρίων στη φυλακή το θαρραλέο παιδί ζητάει από τον αρχιερέα να μεταλάβει, νιώθοντας ότι φτάνει η μέρα που θα παρουσιαστεί μπροστά στον Κύριο. Ο αρχιερέας βρίσκει τρόπο και ο Θεόδωρος, μέσα στη φυλακή, δέχεται το Τίμιο Σώμα και Αίμα του Χριστού.

Την επόμενη μέρα, οι Τούρκοι, βλέποντας ότι δεν μπορούν να τον μεταπείσουν, αποφασίζουν να τον κρεμάσουν. Μ' αυτόν τον τρόπο θα μαρτυρούσε ο άγιος. Καθώς τον οδηγούν στην αγχόνη, τον ρωτάει ο Αγαρηνός δήμιος μια τελευταία φορά: «Τι είσαι; Ποιο το όνομα σου;», μήπως κι εκείνη την ύστατη στιγμή δειλιάσει ο νεαρός Θεόδωρος. Όμως εκείνος απαντάει με όση δύναμη του απομένει: «Θόδωρος, Χριστιανός πεθαίνω». Το σκοινί της κρεμάλας τεντώνεται και ο

να εξυψωθεί και να εισέλθει στη

τον άγιο στη Μυτιλήνη; Τι απέγινε; Αυτός έμεινε μαζί με τον άγιο στη Μυτιλήνη και τον συντρόφευε με τις προσευχές του μέχρι και τη μέρα του μαρτυρικού του θανάτου στις **17 Φεβρουαρίου** 1795, μέρα που η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του αγίου νεομάρτυρα Θεοδώρου. Έπειτα ο καλόγερος αυτός γύρισε στη Χίο, στο μοναστήρι του αγίου Μακαρίου. Εκεί, όπως είπαμε και στην αρχή, κατέγραψε το βίο του γενναίου Θεόδωρου τιμώντας τη μνήμη του και προσθέτοντας μ' αυτόν τον τρόπο ακόμα ένα παράδειγμα ανδρείας και πίστης στο σύνολο των αγίων νεομαρτύρων της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Το λείψανο του αγίου νεομάρτυρα **Θεοδώρου του Βυζαντινού** βρίσκεται σήμερα άφθαρτο στον μητροπολιτικό ναό της Μυτιλήνης της οποίας είναι πολιούχος.

Α.Σ.